

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Pauli Segneri S. J. Instructio [!] Poenitentis,
Confessarii, Et Parochi**

Segneri, Paolo

Augustae Vindelicorum ; Dilingae, 1696

Cap. XV. Fructus percepti ex frequenti Confessione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52749](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52749)

tiā fuerit perpeſſus, ubi in confuſionem reproborum ea clare intelligenda proponet. Quis nunc tibi ſenſus de peccato? grande utique malum ſit oportet, cujus exterminandi cauſā Deus ipſe vitam in ignominiarum tormentorūque pelago hauſtam poſuit. An majorem nunc expectas demonſtrationem, per quam intelligas, quid agas, cum peccas?

Tu benevole Lector, ſi maculatā peccato habes conſcientiam, cogita, non me tibi loqui, ſed à tuamet te rogari anima per amorem, quo ipſius amas ſalutem, ne præſentem libellum è manibus deponas, priuſquā in genua provolutus veniam à Deo ſupplex petas, ſtatūſque; nō te hodie quieti dare, niſi Confeſſione expiatus. Oro te, ut has veritates probè expendas, atque in animo revolvās, quid ſit peccatum in ſeipſo ſpectatum, & quantum augeatur à ſuis circumſtantijs, & effectibus, quanta denique ſint eidem decreta ſupplicia. Extimesce, & contremiſce, antequam conſentias Dei offenſæ, atque amiſſo jam crimine. Imò et ſi conſeſſus fueris, noli vivere ſecurus obventæ veniæ. Deniq; obſecro, ut altè cordi tuo inſculptum geras, nullam eſſe in mundo prudentiam, quā quæ in tuto ſtudet collocare aternitatem; nullam verò inſipientiā majorem, quā eandem periculo exponere ob rem viliffimā. *Vigilate omni tempore orantes, ut digni habeamini fugere iſta omnia, qua futura ſunt; Et ſtare ante Filium hominis.* Verba ſunt Chriſti adhortantis *Luc. 21. 36.* tremenda fanè non peccati duntaxat, ſed pigris omnibus atque ignavis. Noſtris viribus ac meritis nunquam tanta poterimus mala evadere: vigilandū

proinde eſt, magnāque utendum attentione, nec non indefinenter orandum, ut Divina Miſericordia nobiſcum agere dignetur veluti gratiam hanc promeritis.

CAPUT XV.

Fruſtus percepti ex frequente Confeſſione.

Non ſatis erat Eliſeo Prophetæ, reſiſſe ad Jordanem Naaman, ſed inſuper præcepit, ut ſepties ejus undis ſe ablueret. Nec ego debeo ac quiete ſcere, te ad Confeſſionem perducto, ſed cogor non quidem præcipere, at tamen tua ſaluti ergo te rogare, ut hujus Jordanis ſaluberrimas aquas non ſemel duntaxat, ſed frequentiffimè adeas, reque Sacramento illi emundes. Non deſunt acres ſtimuli, qui te ad hoc faciendū excitent. Brevier eorum aliquos hic afferam.

Inter primaria incitamenta habendū eſt, quod per frequentem Confeſſionem ſemper magis ac magis remittantur poenæ peccatis debitæ, aliàs in purgatorio ſuſtinentæ, ubi ſupplicio ignis exolvitur, quod Poenitentia non fuit expiatum. Dic mihi, ſi in publico foro imponendū irogo eſſes, & comburendus, quid non molireris, ut ſententiam latam eſſe fugeres? an ullis parceres ſumptibus? Nunquid omnium, quotquot haberes, amicorum patrocinia interponeres? an non grande eſtimumares beneficiū, ſi tibi potellas fieri partem

pœnam hanc cum perpetuo remigio inter mancipia commutandi? Et modò ad evitanda horrenda incendia, quibus verosimiliter non pauculas horas, sed annos, fortè etiam sæcula, torquendus eris, magnum quid putes à te exigi, si tibi dicatur: Cōfiteri frequenter? Nimitū profectò foret, si te tuā patereris superari recordiā.

Præter ista, quæ nunc memoravimus, frequens Confessio illud quoque affert emolumentum, quòd pravos habitus, veluti arbores sæpius transplantatas, non sicut altas in sinu cordis nostri agere radices, & si quas inchoatas invenit, eas sensim evellat. Sensim dixi, ac pedetentim: quia communiter uno alteròve actu non tollitur habitus, & quia dolor Confessionis præmissus valde imperfectus vim tantam non habet, quæ radicatum malum momento possit extirpari. Optimum proinde subserviet remedium ijs, qui diu jam irretiti vivunt pravā aliquā consuetudine, veluti impudico consortio, ut per aliquod temporis spatium singulis hebdomadis Confessione conscientiam exonerent; imò etiam frequentius: ita experientiā comprobante vim medicinæ.

Hac ipsa quoque ratione frequens Confessio dæmonis frangit audaciam, retundit arma, roburque enervat. Imò quemadmodum Aranæ d' slugiunt, cum sæpius suas sibi everfas telas experiuntur, & vultures rupem deserunt, in qua nidi illorum aliquoties fuerunt direpti, ita neque diabolus stabilem sedem firmare potest in anima, quæ repetitis Confessionibus ejusdem disturbat machinationes. Fallus est id quidam è stygio grege sacræ

adjuratus carminibus. Rem nullam, inquietabat, in Ecclesia magis averfamur, nec ulla nostris aded adversatur molitionibus, quàm Confessio crebra. Quando homo in peccatum incidit, omnibus quodammodo vincitur membris, ne quid boni faciat; mox ubi confessus est, omnia distrumpuntur vincula. Razzi, Ex. 19. Ecce certè necesse est, ut sic eveniat. Proditorū est, semper in metu versari, ne occultæ eorum technæ in lucem emergant, nihilque inter conjuratos tam sanctum habetur, ac latebræ & silentium.

Porò qui crebrius utuntur Confessione, magnam sibi ipsis comparant facilitatem examinandæ conscientiæ, securioris que sunt adhibite, quæ exigitur, diligentia; unde sub ultima vitæ tempora vix erit, quod hostis avernalis exprobrare possit in expiatum, confectis in hunc modum rationibus. E contrario qui semel in anno, aut paulò sæpius sacrum hoc præstat officium, quàm facile suā negligentia omittit etiam gravia crimina? *Computatio dilata multa facit oblivisci.* ait d. Bernardus. Quanta hinc erit confusio ac perturbatio miserandi hominis, quem dæmon objectis novis sceleribus exagitat, præmetque tantis angustijs, dum fatalis consequatur sudor? Tunc incipiet, sed serò forsitan, suam damnare stultitiā, & dicere: Itane grande fuisset onus, si paulò sæpius usus fuisset Sacramentis? quàm modicum à me exigebatur, & tamen facere detrectavi? Quod si præstitissem, non his modò premeret angustijs. Ita loquitur infelix; & si in illo articulo copia ipsi fieret Confessarij, nec deesset voluntas, nesciret unde ordiretur telam.

Miles, qui longo tempore intra vaginam ensē gestavit reconditum, cū subito exoritur tumultus, nē ille ferrum, remorante rubigine, ad pugnam haud facillē expediet.

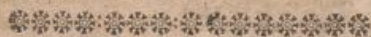
Adde, quōd is, qui obire sēpius Confessionem assuevit, tametsi gravis alicujus peccati maculam contrahat, majorem temporis partem vivat in gratia Dei, atque sic plura vitæ æternæ opera meritoria colligat. Ubi è contrario patratum crimen per Confessionem non deponit, arido stipiti similis est, ex quo nullus germinabit fructus, priusquam revirescat. Et quamvis in eo statu nevitquam intermitienda sint devotionis exercitia, jejunia, & reliqua pietatis opera, quæ sæpenumero Dei vindictam sufflamant, cum impetu alioqui erupturam: Nihilominus ea opera universa nihil prosunt ad acquirendam in cælo gloriā, quia sunt mortua. Quamdiu ferrum in vulnere abditū hæret, nihil proficiunt cataplasmata: prius extrahendum est è plaga. Pari ratione haud quidquam est, quod ad vitam æternam conducatur, dum culpa instar venenatæ sagittæ intra animæ viscera defixa remanet. Si meminisse velis eorum, quæ supra de inestimabili gratiæ Divinæ thesauro differuimus, non poteris non sumē compati eorum cæcitatē, qui illo orbatū volunt vivere, faciuntque jacturam meritorum extor Indulgentiis, Missæ Sacrificiis, elemosynarū largitionibus, & comprecationibus promanantium, quæ, ut paulo antè indicatum est, non nisi temporalem fructum obrinendi vim habent, & penitentis veluti remotæ dispositio-

nes subserviunt. neque valent vel gratiæ vel gloriæ quidquam promereri.

Denique qui familiaritatem sibi Confessionis usum reddidit, munus Dei gratiæ mortis telum securus beatitudinis excipit. Vicissim qui rariùs se huic sibi iudicio, probabilissimum est, eum ob iram tantam celabendi proclivitatem malè dispositum à morte obruendum, utique æternū periturum. Qui in sicco degere, & vix unquam se mari committere avertit, facillē spem concipit, se non nisi in lectulo suo vivendi finem facturum. Alia est naturarum conditio, quorum ætas in mari penè tota consumitur, spiritus tempestatibus; si fortè pedem in terra figere contingat, nullam inveniunt quietē, sed die noctūque in altum revertendi intra se versant desideria. Idipsū videre est in istis, quorum vita pleraque in peccato transigitur, & forsitan in anno semel obeunt Confessionem (Deus scit, quo modo) semper hi inter procellas vivunt, & denique etiam ipsè hauriuntur: continuis saeculatur tempestatibus, & quid pronius, quam ipsi opprimi? *Animatorū in tempestate morietur.* Legitur apud Jobum, Cap. 30. 14. An contemnenda censes hæc discrimina? Quæ major potest excogitari infania, quam tanti momenti negotium, dum licet in tuto collocare, ignavissimè negligere? & dum spei anchoram crasso alligere possis rudenti, è tenui filo suspendere? & salutem fragilli vocabulo *Forstian* committere, forsitan non ita eveniet? & interea inimicum Deo vivere, ridendo, jocando, dormiendo, & scelera sceleribus accumulando? quis hæc aulit? *Potes hoc Job cap.*

SEGNE
CONCORDIES
INSTRUCH
Penitentia
Confessio
Parochia

casu ducere somnos: miserere tandem anima tua placens Deo, Eccli. 30. 24. Mirari solebat S. Thomas Angelicus Doctor, qua ratione homo ulli leihali crimini possit assentiri; sed quantum magis obstupescendum est, qui fiat, ut, si in illud prolapsus fuit, non quā- primum remedio aded facili utatur ad resurgendum, quale est sacrae Confessionis Sacramentū, & computrescat ut iumentum in sercore suū Job. 1. 17.

CAPUT XVI.

De Confessione Generali.

Duplex instituet Christus iudicium; unum particulare sub fine vitæ nostræ, in quo primam feret sententiam: Generale alterum die supremo mundi, ubi confirmabit sententiam antè pronuntiatam. In hunc modum procedendam nobis est cum anima nostra. Ac primò quidem particulari Confessione dijudicanda erunt delicta, nunquam antehac in iudicium adducta; deinde Confessione Generali, quæ confirmantur iudicata. Confessio ista quibusdam ex præcepto incumbit, alijs permittitur arbitraria. Necessaria est, quoties invalidæ præcesserunt Confessiones; quod ex duplici capite potest evenire, sive ex parte Sacerdotis, qui casus rarior est; sive ex Poenitentis, idque frequentius contingit. Primò, quando notabilem admisit negligentiam in examinanda propria conscientia. Secundò, si ex verecundia grave aliquod reticuit pec-

catum, aut ex dubio, essetne ex gravioribus; uti mos est eorum, qui suppressunt silentio quasdam turpitudines, in puerili ætate patratas, tamen recordentur, se ab eo tempore, quo peccarunt, ex pudore remorsum sensisse, nec operatos fuisse malè, nisi in occulto, quod timerent ab alijs conspici & castigari. Argumentum hoc non leve est, veram tunc fuisse malitiam. Tertio. Quando verum peccatorum suorum dolorem non elicit, etsi verbis ea confessus fuerit; quemadmodum accidit ordinariè, cum apud eundem Sacerdotè fit Confessio, qui peccati fuit socius: aut cum studio surdaster eligitur, aut aded modestè doctus, ut ab eo congrua atque sufficiens instructio nequeat expectari. Quarto, quando requisitum defuit propositum non amplius peccandi, deserendi occasiones, restituendi famam, fortunæ, se condonandi offensas: aut quando talia se executurum promittit Confessario verbis, non animo. In his casibus tanta est necessitas faciendi Confessionem generalem ad restaurandum valorem particularium, quanta foret obligatio, si nulla unquam præcessisset alia. Sed missa hac necessitate, optimum & saluberrimum est consilium, universam vitam suscipere, atque lustrare saltem semel per Confessionem generalem, ac dein per certa intervalla temporis, velut post unius anni spatium, vel etiam sæpius, ducto initio à proxima, conscientia suæ rationes trutinando. Fructus hujus operis est, non solum quòd, cum sub unum aspectum statuuntur labe omnes & maculae, major consequatur confusio & erubescencia, fortiori animus compungatur aculeo, magis.